

Pomázi Adél

EGY JÓSNŐ VALLOMÁSAI

Ekkor megjelent a régi ház ajtajában egy magas, őszes-szőke lány, mosolyogva. Magdit ősz haja ellenére lánynak mondanám, mert az arca kissé bárgyú, állandó nevetésre van berendezve. Színes bohócruhája disszonáns ugyan csapzott, ősz hajával, de primitív, erős mosolya végső soron inkább kellemes, mint kellemetlen, mert napbarnított, apró ráncokkal övezett kék szeme szikrázik a jókedvtől. Szemügyre vettem az arcát, és arra gondoltam, hogy könnyű dolgom lesz vele.

Tetszettem neki, nevetett azon, hogy milyen keveset ajánlok a poharakért. Látszott rajta, hogy játék neki is ez az egész, élvezi a műsort, amit adok, persze hogy ideadja cserébe szinte ingyen bazári áruját. Kifizettem gyorsan, hogy ne legyen ideje meggondolni magát. Janka közben komolyan nézegette a hatalmas üvegballonokat, ilyenekből készít kreatív lámpákat, eladásra. Bizniszeltünk, ő nagyban és komolyan, én kicsiben, játszásból.

Ekkor, talán a ballonok miatt, megjelent egy magas férfi az ajtóban, és megállt az ajtókeretben. Körülnézett, hogy mi történik a portáján, alig-mosollyal felmért bennünket, Jankát, Maját és engem. Némileg bosszankodva könyvelte el, Magdi kezében az apróra nézve, hogy ügyesen alkudtam.

Csíkos, hosszú ujjú tengerészpólót viselt. Úgy 185 centi magas, horgas az orra. Magas homlokára göndörödő barna fürtjeitől lágyak a vonásai, és tincsei elfedik kicsit a korát is. 50 és 60 között lehet, de férfiformája van, a kora ellenére, illetve azzal együtt is. Intellektust sejtet a homlok, a tekintet, érzékiséget a duzzadt ajak. Rajta felejttem a szemem. Tengerészkapitány, gondolom róla, és az is eszembe jut, hogy neki nem mertem volna a tizedét ajánlani az áru értékének.

Bebizonyosodik, hogy igazam van. Találtam ugyanis még egy üvegpoharat, egy kettős falú kis konyakosat, és bár megközelítőleg a valódi értékét ajánlom érte Fomának, ő gyanakvóan méreget, hezitálva. Látszik, hogy nem szívesen adja olcsón az áruját. Végül legyint, vagy talán csak egy grimasszal jelzi, rendben, megegyeztünk. A ballonokra koncentrálok, ami nagyobb tétel, és abban az alkuban józan üzletemberként viselkedik.

Lekuporodom a fűben lévő lomokhoz, turkálók köztük, és egyszer csak találok egy ezüstsínű patkót, ami ott hever kopottan, egy sárga virágú kutyatej csomó tövében, alig látszik ki a csetreszek közül. Felemelem, körbenézegetem, itt-ott lekopott az ezüstoffesték róla, de ettől csak szívközelibb, és felmutatom Fomának, hogy ezt is kérem. Egy pillanatig bensőséges mosollyal néz rám, majd megszólal.

– Vidd! A tied.

Otthon letisztogatom, és a bejáratnál szögre akasztom, hogy vigyázzon ezentúl a házam népére. Azóta is ott van.

Ahogy a patkóval a kezemben felállok, felnézek a tavasziasan mélykék égre – vannak néha ilyen furcsa őszi napok –, és két légballont látok repülni messze magunk felett. Szív alakúak, és hatalmasak. Megjegyzem, hogy „love is in the air”, és dúdolgatom is a dalt arról, hogy szerelem van a levegőben.

Végül mindenki elégedett. Én a csetresszel és a bánásmóddal. Janka a három ballonnal. Foma és Magda pedig velünk elégedettek, örülnek, hogy ilyen egzotikus, szép emberekkel találkoztak vidéki kis boltjukban.

Ezt a benyomásomat erősíti, hogy egy óra múlva, hívás nélkül megjelentek *mindketten* Janka házánál, elhozták neki a ballonokat. Foma egyedül is elég lett volna ehhez az előzékenységhez, de Magdi elkísérte.

Janka háza magán viseli egy mediterrán ház összes jellegzetes vonását. Szedett-vedett, a falai olyanok, mintha vízfestékkel pingált kartonlapok volnának egymásnak támasztva. Hosszúkás, kétemeletes ház, narancssárga színű. Az emeletre csak kívül lehet feljutni, egy rozsdás, L alakú vaslépcsőn, melynek hiányzik néhány foka. Ennél rosszabbak azonban azok a lépcsőfokok, amelyek bár megvannak, észrevétlenül töröttek, és nyaktöréssel kecsgetnek. A tapasztalat ellenben az, hogy fel-alá rohangáló gyermekeink pontosan tudják, hogy mely lépcsőfok használható, és melyik nem.

A ház főbejáratához széles féltető támaszkodik, ami alatt egy nagy, rusztikus faasztal áll, négy kényelmes, kopott székkal. Ez a félig nyitott, szobaszerű tér a ház koronája, biztosítja a kint is, bent is érzést az alatta ücsörgőnek. A ház a kerttel együtt végül otthonos, meghitt, szedett-vedettsége ellenére, vagy éppen azért.

Janka, aki egy hónapja költözött ide, azt tervezi, hogy tavasztól őszig itt fog élni, ez alatt a terasz alatt. Belátni innét kicsiny kertjét, amiben nincs más, csak fű meg egy szerszámosbódé. Ennyi elég a boldogsághoz.

Míg Foma Jankával tárgyalt a fizetés ütemezéséről, én leültem Magdával beszélgetni az asztalhoz, főleg azért, hogy Janka zavartalanul megfőzhesse Fomát, hogy minél jobb feltételeket alkudhasson ki magának. Janka kecses

gazella, hosszú pillás, zöld macskaszemekkel, Fománál húsz évvel fiatalabb. Megmúttatott, kerek mellekkel rendelkezik, tökéletes sminkkel és karcsú őzbokával. Nem volt kérdés a tárgyalás kimenetele.

Általános csevejbe kezdek, például megkérdezem, hogy hová érdemes beülni, ha finomat akar enni itt a szigeten az ember. Magdi válaszából érzem, hogy el akarja nyerni a tetszésem, bizonyítani akarja, hogy jó fej, nem egy kopott, vidéki liba, aki észrevehetetlen a városiaknak. Küzd a tetszésemért, darabos mozdulatai, fiús szögletessége azonban levetkezhetségtelen, nőben ezt a típust nem kedvelem, de neki ez az alkata. A szövege tűrhető, bár távolról sem oly intellektuális, mint amilyen lenni szeretne: liberális köz-helyek híg PC-halmaza jön ki a száján. Önálló gondolatot nem hallok tőle. Billegek a kedvelem és a közömbös között. Kedvelhetném is, mert nevetős a szeme, mégis, esélyesebb a közömbösség, mert összességében Magdi nem érdekes. Olyan, amilyen nem akar lenni. Jellegtelen, harsány kiadásban. Pizkosszürke, mint a haja. Papagáj színességű ruhájával épp ezt húzza alá. Lassan rátérek a kérdésre, hogy együtt van-e Fomával. Csak hogy beszélgessek. Persze, sejtem a választ. Hogy miből? Nézzük csak.

Mindketten magasak. Az a fajta *pár*, akik ha nem néznek egymásra, akkor is érzékelik a másikat, mert van bennük egy relé, ami mindig mutatja, hogy hol van, hogy van, és mit csinál a másik. Láthatatlan köldökzsinór lebeg közöttük. Összeillenek, kapcsolódásuk harmonikus. Felerősítik a másikat által önmagukat, mint az ikrek. Egyforma ruhákban járnak, együtt dolgoznak, ugyanazokat a zenét hallgatják, ugyanazt gondolják a világról, és nyilván ugyanazokat az ételeket eszik. Nem kérdés, hogy összetartoznak, de kíváncsi voltam a részletekre. Így utólag visszagondolva, talán nem teljesen érdektelenül.

A válasz azonban meglep: Foma Magdi ex-pasija! Külön vannak három éve. Igaz, együtt élnek, egy házban! De ez pusztán lakhatási probléma, átmenet, ami kifejezetten kellemetlen Magdinak. Ezt az arcjátékával és a szavaival is aláhúzza.

– Milyen már?! Együtt élni a volt pasimmal?! – teszi fel a kérdést az önsajnálattól csöpögve, hóbörögve, miközben undorodó fintort vág. Önsajnálátát átveszem, megszanom, olyasfajta képekkel a fejemben, hogy „ennek a szegény nőnek nincs hová költöznie a gazdag ex-pasijától a kölykével, akit egyedül kell eltartania”. Majd csak megoldódik a dolog, biztatom a részleteket nem firtatva.

Az üzleti megbeszélést Jankáék épp befejezik. Közben többször megnézem Fomát, ahogy jön-megy a kertben. Szép férfi, állapítom meg. Eljátsz-

hatná Störr kapitányt a *Feleségem történetéből*. Majd amikor negyedszerre nézem meg, rájövök, hogy ilyen férfit akarok magamnak. Majd egyszer. Most mással kezdtem történetbe. Egy milliomossal, nem egy boltossal.

Derűs délután volt, könnyed. Így kezdődött.

Ki tudhatta volna akkor, hogyan fonódik össze majd négyünk sorsa?

Mindehhez még ezen az estén, 2021. szeptember 25-ének estéjén elcsattan hét éves kislányom életének első csókja, Janka fiával, Mátyással, amit az öccsétől tudunk meg, aki azonnal beárulja őket. Mármint, hogy mit csinálnak ezek kint a kertben, ketten a sátorban, egyetlen elemlámpa halovány fénykörében...

Ez a szeptember végi nap valójában erről a csókról nevezetes.

*

Késik Rebeka, a violinista. Rég elütötte a delet a Szent György-templom harangja, amikor felhangzik végre a kapumra szerelt kis rézkolomp csilingelése. Sokkal több fűgét majszoltam el várakozás közben, mint terveztem. Mi marad Fomának?

Rebeka késésével hozza a sztereotípiát, miszerint a művészek megbízhatatlanok. Viszont lebilincselő jelenség, ahogy hosszú, nyitott hátú, lebegő selyemruhájában keresztüljön a kerten. Mások kisestélyinek hordanak ilyesmit, ő a hétköznapiokon és az egész életén libeg így át. Hosszú, dús, szőkésbarna haja meztelen hátát félig eltakarja. A harangvirágok fejbőlintással üdvözlik királynőjüket, örömeikben üveghangon csilingelnek. A sirályok oldalra billentett fejjel figyelik a kőfal tetejéről.

Bájosan mentegetőzik a késése miatt, látszik, gyakorlata van ebben. Búgó, mély hangján meséli ezer részletét annak, hogy miért nem ért ide időben. Közben röviden, szárazon felnevet, kissé zavartan, mert nem igyekszem megnyugtatni az ilyenkor szokásos udvarias szólammal. Ellenkezőleg, vizsgálódva, komolyan méregetem. Kicsi a keze, göcsörtös, akár egy girbe-gurba ág. Hogy éri át a húrokat?! Szépen leburnult bőrén látszik, hogy napsütés nélkül makulátlan hófehér lenne. Csacsog, s ahogy zavara nő, egyre gyorsabban hadarja a szavakat. Hogy hát elment hajóskapitányi vizsgát tenni, *muszáj* volt ma, mert holnap a férjével kihajóznak, és ez lesz a meglepetés, hogy hajóskapitány-vizsgálója van. Vagyis átveszi a kormányt az urától, aki pihenhet végre hátradőlve, egy zsúfolt évad végén először. Ő is hegedűművész, mondja a férjéről szerényen.

Amit tudok, persze hogy tudom, mindenki tudja, hogy a világhírű hegedűművész Joshua a férje. Szóval ezt a meglepetést készítette elő ma délelőtt, azt, hogy férje a tenger hullámain nyugodtan lebeghessen holnap, mert ő, Rebeka fog vigyázni rá! Dicséretet vagy legalább megértést várva, rám függeszti nefelejcskék szemét. De én karba font karral nekidőlök egy kőbabának, ő meg növekvő zavarral folytatja.

Szóval kint voltak délelőtt a vízen, és minden rendben ment egy darabig. De egyszer csak jött egy hatalmas pöff, reffelnie kellett a grósztnak, hirtelen nem tudta, hogy melyik kötelet használja, az oktató azonnal kiszúrta a bizonytalanságát, és helyette odapattant a csörlőhöz, amitől ő leforrázott-nak érezte magát, sőt, attól tartott, hogy libának nézi az oktató. Egy újabb pöfftől ráadásul lehuppant a cockpitra, szerencsére már elég közel voltak a parthoz, és az oktató megkérte, hogy hozza be a kikötőbe a szkúnert, amit könnyedén megtett, jól bánt a motoros horgonnyal és a pufferekkel. Így végül meglett a kapitányi vizsga.

Könnyedén használja a hajós szlenget, egy másik világ sejlik fel szavai mögül. Élénken mesél, én pedig élvezettel hallgatom. Már-már izgulnék a vizsgájáért, ha nem volnék biztos abban, hogy a történet jól végződik. Láttam ugyanis pár napja a Pavel teraszán Rebekát rozé-fröccsözni egy tengerészpólós, jóképű férfival, aki egyértelműen nem a férje. Nem kérdés, hogy Rebeka a hajós oktatójával volt, ahogy az sem kérdés, hogy a férfi csapja neki a szelet, amit ő gurgulázó nevetéssel fogadott, épp amikor arra jártam. Harsányak voltak, és szépek. Dévaj jókedvükkel, a hatalmas rozés poharikon gyöngyöző harmatcseppekkel üdítő látványt nyújtottak. Fotójukkal Pavel nyugodtan reklámozhatná magát!

Nem köszöntem, mért zavarnék. Beértem azzal, hogy tudtam, pár nap múlva erről a királynői jelenségről sokkal többet fogok tudni, mert a házam vendége lesz. Ekkorra, de csak ekkorra úgy vélem, hogy eleget kínoztam Rebekát szigorú arcommal. Megkegyelmezek, és előzékenyen mondtam a szavakat, amikért derekasan megküzdött.

– Semmi baj! Jól jött, hogy késtél kicsit. Gyere, itt leszünk a konyhában.

Kíváncsian néz körbe az előszobámban, épphogy nem szaglász körbe a nyusziorrával. Bájosan állatias, állapítom meg magamban. A konyhában már előkészítettem szeánszunk kellékeit. Aranyszínű abrosz, rózsaiilatú füstölő, és meggyújtok egy nagy, fehér gyertyát is, amit megszenteltem a templomban. Hosszú kandallógyújtó gyufát használlok, lassú és ünnepélyes mozdulattal, finom lendülettel húzom végig a keskeny kátránycsíkon, sercegve felcsap nyomán a láng, először a gyufám, majd a gyertya végén. Az

asztal sarkán egy csokor színes pávatoll áll vázában, Maja hozta őket valahonnan. Kártyáim az asztalon egy régi Havanna szivar fadobozában pihennek, fehér vitorlás van pingálva a doboz tetejére, ami a kék tengeren libeg. Mikor kezembe veszem a lapokat, egy pillanatra mintha érezném még a régi szivarok füstjét. Megdicsérem a ruháját, mert ahogy térül-fordul, a könnyű, virágmintás selyem csak úgy lobog körülötte. Mintha egy tűzvirág táncolna! Zene van minden mozdulatában.

A haja inkább mézbarna, mint szőke, állapítom meg csodálkozva, mégis, a szőke nők közé tartozik. Csupa erő, csupa báj. Persze hogy van két kis gribedli, bájgödröcske a két orcáján, és most látom... a homlokán kirajzoló halvány ráncoktól határolt, de egyértelműen kivehető... *boszorkányháromszöget!*

Nekem nincs ilyenem. Igaz, a szemöldökömet egyesek háromszögűnek mondják. Neki kéne jövődöt mondania nekem. Boszorkánymester! Hogy a fenébe nem vettem észre?! Mit akar tőlem?! Erősebb boszi, mint én! Ő irányítja az erejét, engem viszont ural az erőm.

Kiszolgáltattottja vagyok a képességeimnek.

– Rebeka! Most néztem meg a homlokodat először rendesen...

– És mit látsz? – kérdi kaján vigyorral, elsötétülő szemmel.

Nem válaszolok, csak bámulom a jelet.

– Ja! A háromszögre gondolsz?! – vigyor ül ki az arcára. Hirtelen kemény és félelmetes lesz.

Tovább nézem meredten.

– Három van! – válaszol ki nem mondott kérdésekre, rövid, gurgulázó nevetéssel.

– Úristen! – fakadok ki.

– Ijesztő?! De te is boszi vagy!

– Jó boszi. És nem olyan erős, mint te. Kártyát vetek, jeleket látok, lapokat olvasok össze. Néha bevillannak képek... azok aztán megtörténnek. És beszél hozzám a kávézacc... De ez minden!

– Akkor jó helyre jöttem!

– Ha te mondod – tartózkodó mosollyal fogadom el döntését, és felteszem a szokásos, kezdő kérdésemet:

– Mondd, miben segíthetek?

– Mindenben!

Egymáshoz oly közel állva beszélünk eddig, mint az összeesküvők, akik titkokat sugdosnak egymás fülébe, így a fizikai lényét is érzem, az illatát, a lelkével és az aurájával együtt. A szépsége, a kedvessége, a boszorkánysá-

ga... szívközeli lényé teszi számomra. Rá kell jönnöm, bár eleinte ez ellen berzenkedem, hogy hasonlítunk egymásra, megfoghatatlan az esszenciális részecskéink által. Ő szőke boszorkány, én fekete. Kiegészítjük egymást. Kegyetlenebb és keményebb, mint én, mert nem zavarja a lelkiismerete. Könnyedén hazudik, magának és másoknak is. Cserébe sikeres, és mindig az lesz.

A megkülönböztetett figyelem, amivel az első pillanattól kezdve felé fordultam, a felfedezéssel, hogy boszorkány, értelmet nyert. A közelség, ami a konyhában kézzelfoghatóvá vált közöttünk, többé sohasem múlt el. Évek múlva sem, amikor jöttek a görbe kanyarok köztünk. Most leülünk, a szemembe néz, és halkán beszélni kezd.

– Szeretem a férjemet! Őszintén szeretem! Ezt komolyan mondom! – jelenti ki. – De van valakim három éve – teszi hozzá suttogva.

Feszés vonásai egy pillanatra elernyednek, majdnem mosolyog, ironikusnak értelmezett ühüm-ömet hallva. De közben maga elé mered az asztalra, fixírozza a vékony, sárga csikokat, és összeszorítja vértelen ajkát. Egy pillanat múlva újra megfeszül az arc. Bal halántékán, fehéres bőre alatt lüktet egy nagyon kék ér, és viharos tekintete mögött szinte láthatóan egy film képei peregnek. Húsz évet öregszik két másodperc alatt. Ráncos az arca. Lila karikák árnyékolják a szeme alját, és az előbb még szép ívű száj keserű, vékony vonallá változik.

Megbabonáz az érzelmek vihara. Mint egy túlérzékeny dob, ha szellő rebben, arra is rezdül. Nem csoda, hogy ki kell hegedülnie magából mindez! A művészet teszi elviselhetővé számára az életet, azt, ami túl sok a világból és önmagából.

Szeretném látni a filmet, amely a homloka mögött pereg. Kivetíthetné, gondolom magamban, meg is tudná csinálni, ez a nő mindenre képes, és ekkor egy gyors mozdulattal rám emeli a szemét, ami most fekete, mert a pupillája iszonyatosan kitágult, ahogy a múltba réved.

Nézem az árnyjátékot az arcán... háromszög ide, földöntúli szépség oda. Ő is csak egy szenvedő ember, aki segítségért jött hozzám.

– Tehát három éve – ismétlem el a vallomását sóhajtva, hogy folytatásra bírjam.

– Tíz!

– Tíúúúú?#!

– Tizenöt!

– Tizenöt?! Ühüm! És mi a baj? – kérdem vállvonva.

– Minden! – válaszolja annyi szenvedéllyel, hogy elmosolyodom.

– Nevetséges vagyok?!

– Dehogy! Szenvedélyes vagy, és ez lenyűgöz. De egy tizenöt éve tartó viszony... nekem két párhuzamos házasságnak tűnik, amik esetleg kiegészítik egymást. Nem vagy monogám, ez minden – válaszolom. – Az emberek többsége nem az!

– Te sem?

– A lelkem az. A testem... nem igazán. Élvezem a szexet, szerelem nélkül is néha.

– De jó neked!

– Talán. De most te mesélsz!

Kis hezitálás után végre beszélni kezd, hol rám nézve, hol a leeresztett rolót bámulva, melynek keskeny résein átsejlik kertem pompás zöldje. De ő nem látja. Egészen mást lát.

– A másodhegedűsünk a kvartettünkben! Fiatalabb. A tanítványom volt... És tudom, hogy a férjem mindenben jobb nála!

Ezt majdnem ördögi mosollyal mondja, majd halkán folytatja.

– Jobb ember, jobb zenész, talán jobb szerető is...

– Mit szeretsz a másodhegedűsben?

– Nem tudom megmondani. Mindent! A haját! A száját! A szemét! Őt! Ha nem látom, belebetegszem! Megpróbáltam abbahagyni ezerszer! Tíz kilót híztam, mert félévig megálltam, hogy ne szeretkezzek vele!

– Hű! Drága pasi!

– Nekem monddod?! Egyszer teherbe estem tőle.

Kérdően nézek rá.

– Elment... magától. De tudod, mit mondott? Hogy neveljem fel Joshuaával...

– Ne!

– Komolyan mondom!

– Elvetéltél? – kérdem halkán.

– Igen... Mondjuk.

Bizonytalan a hangja, ezért nem firtatom a részleteket.

– Van valami újabb történet, ami miatt most eljöttél hozzám?

– Tragédia történt! Lebuktunk.

Majdnem szíjog, ahogy a borzalmas szót kimondja.

Másfél órai beszélgetés és kártyavetés után elment. Sok pénzt hagyott az asztalon, pedig beértem volna a két koncertjeggyel, amit ajándékba hozott. Kiderült, hogy még soha senkinek nem mert beszélni a viszonyáról. Lopva találkoznak, tizenöt éve. Leparkolt, sötét autókban, éttermek mosdójában,

míg a többiek vacsoráznak, fellépés után. Szállodákban, míg férje a bankba megy, és a saját otthonukban is, amikor Joshua külföldön van. Szenvedélyesen imádják és gyűlölik egymást a szeretőjével, aki leginkább egy erőszakos, de játékos kisfiúra emlékeztet. Elvis Presley a szerető kedvenc előadója, jól áll neki, és jól megy neki, ha Elvis-dalokat énekel. Talán ez a legjellemzőbb rá. Gyűlölik és halálra kínozzák egymást, mert nem tudnak meglenni egymás nélkül. Rebekának a férjén és a kis Elvisen kívül más soha nem volt az életében.

Nekem több jutott férfiből, így Rebeka szűzies a szememben. Épp az ártatlansága magyarázza ezt az aránytalanul szenvedélyes viszonyt. Színes lényének mindössze két férfi áll a rendelkezésére, hogy mindent, az egész világot általuk megismerje. Ugyan ki hibáztathatná ezért? Joga van az élethez! Még ha a világ ezt másképp is látja. Igen, feleség. Jó feleség, jó anya, egy gyermekkel. Ha több lett volna nekik, talán az segített volna.

A kis Elvis féltékennyé teszi Rebekát, és az örületbe kergeti időről időre. Azért, mert ő is megőrül a nála mindenben jobb, szebb, tehetségesebb, sikeresebb Joshuától. Tíz éve lebuktak egyszer. Akkor felálltak még az örületből mindhárman. Az elhízott Elvis megházasodott, elvett egy énekes cigány lányt, akit nem szeret, akitől lánya lett, és aki üldözi, halálra kínozza őt jogos féltékenységgel. Holnap meghallgatom őket a Koncert Hallban. Rebeka a férjével fog játszani meg a szeretőjével, és egy világhírű, narkós csellistával.

Viszont ma, a pénzből, amit az asztalon hagyott, beülünk Majával a Pavelbe, amit hetek óta tervezek. A Pavel közvetlenül a tenger partján áll, egy meredek szikla tetején. A szikla alját hullámok csapdossák, szédítő lenézni. A bátraknak mégis kiraktak a szikla peremétől pár méterre egy padot, hogy onnét nézhessék, ahogy a látóhatár szélén összeér a víz az éggel. Ultramarinkék az ég, irreálisan kék. Ha nem látom, nem hiszem el, hogy van ilyen szín a természetben. Ezt tényleg csak lapis lazulival lehet megfesteni, és értem, hogy Michelangelo miért ragaszkodott hozzá a Sixtus-kápolnában. Karnyújtásnyira vannak tőlem a habfehér bárányszőnyögek, felém lejt az ég, ez az isteni színjáték, amibe belefeledkezem.

A napsugarak tisztán kirajzolódnak egyesével a felhők mögött. Mint a „Jézus szíve” festményeken, vagy ahogy a gyerekek rajzolják a napsugarakat, szabályos fénycsóvák ágaznak szét a forró, tojássárgaszínű napkorongból. Az arcom felé fordítom, belenézek a napba, no, nem sokáig, mert szemüveg nélkül a csukott szemhéjam alatt is kisül a szemem. Gyorsan előveszem a napszemüvegem, Ray-Ban, van vagy húszéves. Wiebe első ajándéka volt, a

találkozásunk napján kaptam tőle, 2002. június 11-én, kedd délután, amikor visszatért hozzám a régiségkereskedésbe.

Főleg art deco bútorokat árultam a zsúfolt boltban, egymást érték a zsúrkocsik, asztalkák, ingaórák, székek és tálalók, egy keskeny sávon lehetett csak közlekedni közöttük. Wiebe elmélyült nézegetést színlelt, mielőtt megszólalt.

– Nézd! Pár óra múlva megy a gépem. Átbookoltam a jegyem a délutáni járatra. Előtte még a szállodába is el kell mennem a csomagomért... De vissza kellett jönnöm!... Meghívhatlak ebédelni?

Csak álltam a hosszúkás bolt hátsó felében egy üvegvitrin előtt, amiben egy százhusz darabos antik ezüstétkészletet tartottunk mives fadobozban, és kezemben a szidolos ronggyal, csodálkozva néztem rá. Ő folytatta.

– Nem tudom, mi történt velem! Úgy tűnik, elvesztettem a józan eszem. Próbálok megnyugodni. Nyugtalaná tettel! Lúdbörzöm, és lepkék táncolnak a gyomromban... Nem tudtam elmenni!

A teraszon, ahol leültünk ebédelni, szemembe sütött a nap, ezért kivette a táskájából *ezt* a szemüveget, és átnyújtotta az asztal felett. Azt mondta, jól áll, és mosolygott hozzá. Akkor láttam először ezt a szemfényvesztő, szexi mosolyt. Majd amikor búcsúzóul vissza akartam adni neki, megszólalt: – Tartsd meg!

Klasszikus napszemüvegfazon, minden kémfilmben ilyen viselnek, Gene Hacmannal az élen. A menőség maga! Mármint... hetven éve volt az. Mára megkopott, karcos a lencséje. Mégis jó felvenni néha, és felidézni a pillanatot, amikor kaptam... Tényleg jó érzés... annyira, hogy karcos lett a torkom tőle. Hirtelen változott meg az idő! Percek alatt viharos szél kerekedett. A napot szétfolyó, indigókék felhő takarja, csak a napsugarak legvége látszik ki alóla. A tenger hidegzöld lett három perc alatt, és a távolból gyorsan villog egy világítótorony jelzőfénye. Percenként kilencvenötöt villan, ha igaz. Nem számolom meg.

Izgalommal nézem a tenger belsejében szörfölőket, kilométerekre vannak a parttól, hogy fognak kiérni? A gyerekeket gyorsan kiterelték szüleik a víz széléről, de néhány nagyobb gumicsónak még küzd a part felé evezve a fehérén habzó hullámok tetején. A vihar a parthoz csapkodja koszos hordalékát, fél pár gumipapucsok, elhagyott úszódeszkák lebegnek a víz felszínén, ágakkal, apró kövekkel, kagylókkal elkeveredve. A tenger derűs, akvamarinkék arca percek alatt váltott dühödt sötétzöldre. Ijesztő erejét fitogtatja az óriás, verbunkot táncoló víztömeg. Aki nem vigyáz, azt a halálba táncolja. Súlyva van a fekete felhőknek, óriási dunnákként csüngnek az égbolt pre-

mén. Innét a partról, az étterem biztonságos teraszáról szinte élvezem ezt a mozit! A levegő megtelt elektromossággal, a távolban már látszanak a függőleges villámok. Szerteágazó hajszálgökökereként arany fénnel szövik át a sötétkék eget.

A pincérek kiszaladtak az étterem üvegfala mögül, kapkodva csukják össze a napernyőket, mert a szél beléjük kap, és elrepíti őket, ha nem iparkodnak. Rutinosak, majdnem mindet sikerült rögzíteni. De egy kétméteres napfénytető elszabadult, és reptében lever egy vékony falú söröskancsót, ami diszkrét csörrenéssel széttörik a kövön. Az egész terasz azt nézi, ahogy a magas, csinos pincérfiú szisztematikus alapossággal felsepri az üvegszilánkokat. Mellkasig kigombolt, fehér inge szétnyíló szárnyai között fiatal, barna bőrén finoman göndörödnek a szőrök. Barna haja a válláig ér, hullámos, és az jut róla az eszembe, hogy biztosan játszik akusztikus gitáron. Az ilyen fiúk mindig játszanak akusztikus gitáron! Erőtéljes a szája, duzzadt, mint egy busmannak, a szeme viszont banán formájú, huncut csík. Tud a szépségéről, büszke, majdnem pökhendi a tekintete. Lehetetlen kikerülni a gondolatot: milyen lehet az ágyban? Persze tudom: figyelmes, mint minden igazán hiú férfi. A lassú söprögetés közben hirtelen rám emeli a tekintetét, nyugodtan pihenteti rajtam pár pillanat erejéig. Beleborzongok, mert felsejlik bennem, ő is tudja, hogy én milyen vagyok az ágyban.

Majának nem hoztunk pulcsit, mindegy, úgysem venné fel. Nálam is csak egy nagy kendő van, akkora, hogy beteríti az egész testem, sőt, Majának is jut belőle. Mindig imádott betakarózni bő ruháim szárnyaiba. Üres tányérjaink előttünk pihennek. Grillezett kalamárit ettem sült krumplival meg egy pikáns, rózsaszínű szósszal, amit igazi kagylóhéjban tálaltak. Nézegetem, megtetszik a „Shell” kagyló. Lehet kapni a kis kioszkokban itt mindenütt, de nekem pont ez kell. Vastag, érdes falú, szerteágazó rózsaszínű tarajokkal, selyemfényű. Prizmafehérnek mondanánk, ha mobiltelefon volna. De fordítva van: a prizmafehér mobiltelefon (mint az enyém) kapta a kagyló belsejéről a nevét. Tehát a kagyló volt előbb, nem a tojás. Fizetéskor elkérem a fiatal pincérfiútól, legyint, hogy persze, vigyem csak, van belőle bőven a konyhán. A Majáét is beleérttem a legyintésbe, mindkettőt elsüllyeszttem a táskámba, és borralalóval jutalmazom a szépfiú engedékeny, könnyed mosolyát.